

Czasem jego mama – krowa
martwi się o swego smyka:

– Żeby Ferduś mi nie wyrósł
na odludka, samotnika!

– Wskocz gdzieś z rówieśnikami,
czemu z nimi się nie bodziesz?

Rusz się trochę, zobacz, synku,
jak się bawi bycza młodzież!

A Fernando kręci głową,
nie chce słuchać swojej matki:

– Wolę w cieniu leżeć w ciszy
i s p o k o j n i e
w ą c h a ć

k w i a t k i .

Mamie przykro się zrobiło,
ale nie pisnęła słowa...
Czy odbierze dziecku szczęście
jakaś mama? Choćby... krowa?

Tak cielece przeszły lata,
bo czas leciał, zegar tykał,
szybko wyrósł nasz Fernando
z byczka na wielkiego

BYKA!

Silny był, miał wielkie rogi
jak z pastwiska rówieśnicy,
co brykają wciąż i marzą
o wyjeździe do stolicy.

Kłują, bodą się rogami,
nieraz ryzykując życie!
Może któryś weźmie udział

w walkach byków,
tam, w Madrycie?

A Fernando? – On się... byczy
pod swym ulubionym drzewem,

wącha sobie w ciszy kwiatki
i zachwycą ptaków śpiewem.

